

Sygn. akt VIII U 650/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 stycznia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR del. Magdalena Kimel
Protokolant:	Justyna Jarzombek

po rozpoznaniu w dniu 10 stycznia 2018 r. w Gliwicach

sprawy J. P. (P.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania J. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 22 lutego 2017 r. **nr** (...) - (...)

oddala odwołanie.

(-) SSR del. Magdalena Kimel

Sygn. akt VIII U 650/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 22 lutego 2017 r., znak (...) - (...) organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu J. P. prawa do ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, gdyż nowo wyliczony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru był niższy niż 250%.

W odwołaniu od powyższej decyzji, ubezpieczony podniósł, że spełnia warunki do przeliczenia świadczenia w myśl o art. 110 a ustawy emerytalnej. Zaznaczył, że nie może ponosić ujemnych konsekwencji obowiązujących w latach minionych przepisów pozwalających na nie przechowywanie dokumentów dotyczących zarobków i wynikających z tego składek na ubezpieczenie społeczne. Wskazał także, że w oparciu o istniejącą dokumentację jest możliwość ustalenia uzyskiwanych w brakujących okresach wynagrodzeń, a co za tym idzie przeliczenia podstawy wymiaru emerytury.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie podtrzymując swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony J. P. urodził się (...)

Począwszy od dnia 8 sierpnia 1999 r. jest uprawniony do emerytury górniczej.

Zaskarżoną decyzją z dnia 22 lutego 2017 r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do ponownego obliczenia podstawy wymiaru emerytury. Podniósł, że wskaźnik postawy wymiaru świadczenia został ustalony na podstawie 20 wybranych lat

z całego okresu ubezpieczenia i wyniósł 246,40%. Wobec faktu, iż wskaźnik ten nie przekroczył 250 %, organ rentowy odmówił ubezpieczonemu ponownego ustalenia świadczenia emerytalnego w oparciu o art. 110a ustawy emerytalnej.

Ubezpieczony w okresie od 11 marca 1974 r. do 30 kwietnia 1999 r. był zatrudniony w (...) Spółce (...) na następujących stanowiskach:

- od 11 marca 1974 r. do 31 października 1975 r. - sygnalista pod ziemią,
- od 1 listopada 1975 r. do 30 września 1976 r. - ślusarz pod ziemią,
- od 1 października 1976 r. do 31 grudnia 1977 r. –ślusarz, sygnalista pod ziemią,
- od 1 stycznia 1978 r. do 31 grudnia 1983 r. – ślusarz pod ziemią,
- od 1 stycznia 1984 r. do 30 listopada 1985 r. – ślusarz, sygnalista pod ziemią,
- od 1 grudnia 1985 r. do 31 stycznia 1989 r. – ślusarz pod ziemią,
- od 1 lutego 1989 r. do 31 lipca 1995 r. – ślusarz szybowy pod ziemią,
- od 1 sierpnia 1995 r. do 30 kwietnia 1999 r. – starszy ślusarz pod ziemią.

Stosunek wynagrodzenia ubezpieczonego, którego wysokość ustalono w oparciu o RP7 z 20 czerwca 2017 r. do średniego wynagrodzenia w kraju ustalony z 20 najkorzystniejszych lat kalendarzowych (1980-1998, 2016), z uwzględnieniem zarobków przypadających w części po przyznaniu świadczenia (rok 2016) przedstawia się następująco:

Rok	Zarobki (zł)	Przeciętne wynagrodzenie (zł)	Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru (%)
1980	142 081,00	72 480,00	196,03
1981	237 768,00	92 269,00	257,69
1982	370 158,00	139 572,00	265,21
1983	395 648,00	173 700,00	227,78

1984	529 328,00	202 056,00	261,97
1985	693 950,00	240 060,00	289,07
1986	971 246,00	289 140,00	335,91
1987	1 169 200,00	350 208,00	333,86
1988	1 857 762,00	637 080,00	291,61
1989	7 637 145,00	2 481 096,00	307,81
1990	34 337 555,00	12 355 644,00	277,91
1991	57 865 899,00	21 240 000,00	272,44
1992	89 024 868,00	35 220 000,00	252,77
1993	119 135 200,00	47 940 000,00	248,51
1994	156 074 000,00	63 936 000,00	244,11
1995	19 577,35	8 431,44	232,19
1996	24 434,70	10 476,00	233,24
1997	27 769,46	12 743,16	217,92
1998	31 488,29	14 873,88	211,70
2016	6 507,00	48 566,52	13,40
	SUMA WSKAŹNIKÓW	4 971,13	

Wskaźnik wysokości podstawy wymiary z 20 najkorzystniejszych lat wyniósł **248,56%** (4 971,13 : 20).

W powyższej tabeli uwzględniono nagrodę jubileuszową w 1984 r. w kwocie 26 350 zł, która ujęta została w RP 7 z 20 czerwca 2017 r. W oparciu o zachowaną dokumentację osobową i płacową nie można ustalić wysokości nagrody jubileuszowej za rok 1988. Nagrody jubileuszowe za lata 1993 (14 2000 zł) i 1998 (4 148,70 zł) nie zostały uwzględnione, ponieważ nie zostały odprowadzone od nich składki na ubezpieczenia emerytalno- rentowe.

W 1988 r. ubezpieczony otrzymał wynagrodzenie w wysokości 1 857 762,00 z, z czego zarobki brutto wyniosły – 1 458 025 zł; 13-ta pensja – 125 500 zł; 14-ta pensja – 125 500 zł; świadczenie w naturze – 100 002 zł i zasiłek chorobowy – 48 735 zł.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o akta organu rentowego; pismo (...) SA (k.11) oraz pisma (...) SA (k.18,27, 35).

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd uznał za kompletny i spójny, a przez to mogący stanowić podstawę ustaleń faktycznych.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego J. P. nie zasługuje na uwzględnienie. Zaskarżona decyzja jest prawidłowa.

W rozpoznawanej sprawie kwestia sporna sprowadza się do ustalenia, czy ubezpieczony spełnia warunki do przeliczenia emerytury górniczej na podstawie art.110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2017.1383 j.t.).

Zgodnie z powołanym przepisem wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art.15, z uwzględnieniem art.110 ust.3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia:

- z kolejnych 10 lat kalendarzowych przypadających w ostatnich 20 latach kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o ponowne ustalenie emerytury od przeliczonej podstawy,
- dowolnie wybranych przez emeryta 20 lat kalendarzowych, w których podlegał ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia o ponowne ustalenie wysokości emerytury, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art.15 ust.5, jest wyższy niż 250%.

Ustalenie wysokości emerytury w sposób wskazany powyżej może nastąpić tylko raz.

Szczegółowe zasady postępowania w sprawach o świadczenia emerytalno-rentowe określa rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011r.

w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. z 2011r. nr 237, poz. 1412). Rozporządzenie to w § 21 pkt 1 przewiduje, iż środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

Powyższy przepis zakłada istnienie optymalnych warunków, tj. wymaga, by zachowała się dokumentacja płacowa pracodawcy. Natomiast w sytuacji, gdy nie zachowała się stosowna dokumentacja płacowa, wysokość zarobków może być ustalona na podstawie dokumentacji zastępczej z akt osobowych pracownika (np. umów o pracę, angaży, wpisów w legitymacji ubezpieczeniowej oraz innych pism dotyczących zatrudnienia, które zawierają informacje o wynagrodzeniu), a także zeznań świadków.

W postępowaniu sądowym nie obowiązują ograniczenia, co do środków dowodowych stwierdzających wysokość zarobków lub dochodów stanowiących podstawę wymiaru emerytury lub renty określone w § 21 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 października 2011r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe. Wysokość zarobków, której pochodną jest podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne, jest faktem mającym istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 227 k.p.c.), który w postępowaniu przed sądem może być udowodniany wszelkimi środkami dowodowymi (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997r., sygn. akt

II UKN 186/97, OSNP 1998/11/342, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2006r., sygn. akt I UK 115/06, OSNP 2007/17-18/257). Niemniej jednak zarobki za poszczególne lata muszą być wykazane w sposób niebudzący wątpliwości, w ściśle określonej kwotowo wysokości. Nie jest natomiast możliwe przeliczenie wysokości emerytury w oparciu o hipotetyczne lub uśrednione wysokości zarobków. Zatem – jak już to wskazano wcześniej - kwestia pobieranego wynagrodzenia musi zostać udowodniona w sposób bezwzględny, a tylko dokumentacja stanowi precyzyjny dowód w zakresie wysokości wynagrodzenia w postępowaniu sądowym.

W rozpoznawanej sprawie wynagrodzenie z całego spornego okresu zatrudnienia zostało udokumentowane i potwierdzone zaświadczeniem o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z 20 czerwca 2017 roku.

W niniejszym postępowaniu ubezpieczony podniósł, że w Rp 7 z dnia 20 czerwca 2017 r. za rok 1988 r. nie ujęto nagrody jubileuszowej za 20 lat pracy, która jego zdaniem wynosiła 151 688,41 zł i powinna zostać uwzględniona, gdyż w tym roku nagrody jubileuszowe stanowiły podstawę wymiaru składek.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że w oparciu o istniejącą dokumentację płacową i osobową, nie można ustalić wysokości nagrody jubileuszowej za rok 1988, co wynika również z pisma Spółki (...) z dnia 13 września 2017 roku. Nie można także stwierdzić czy nagroda jubileuszowa została ubezpieczonemu wypłacona biorąc pod uwagę fakt, że kartoteki personalnej ubezpieczonego wynika, że w 1984 r. otrzymał nagrodę jubileuszową za 15 lat pracy i ta nagroda została uwzględniona w Rp 7 i odnotowana w dokumentacji zarobkowej. Pozostałe nagrody jubileuszowe za lata 1993 i 1998 r. nie zostały ujęte w RP 7, gdyż w tych latach nagrody jubileuszowe nie stanowiły podstawy wymiaru składek.

Ubezpieczony dokonał hipotetycznego odtworzenia wysokości nagrody jubileuszowej, która jego zdaniem w 1988 r. wyniosła 151 688,41 zł.

Należy zauważyć, iż zakładając hipotetycznie, że nagroda jubileuszowa za rok 1988 r. została ubezpieczonemu wypłacana i wynosiła 151 688,41 zł, wliczenie tej kwoty do osiągniętych przez ubezpieczonego zarobków w tym roku, skutkowałoby tym, iż wysokość zarobków wzrosłaby do 2 009 450,41, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósłby wówczas za ten rok 315,41%. Zmianie uległaby suma wskaźników za 20 najkorzystniejszych lat, która wyniosłaby 4 994,93%. Natomiast wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z 20 najkorzystniejszych lat z uwzględnieniem zarobków przypadających w części po przyznaniu świadczenia w dalszym ciągu nie przekroczyłby 250%, bowiem wyniósłby 249,75%.

Reasumując, skoro wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie jest wyższy niż 250%, to ubezpieczonemu nie przysługuje prawo do ponownego przeliczenia pobieranej przez niego emerytury górniczej z zastosowaniem art.110a ustawy emerytalnej.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku i na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie jako bezzasadne.

(-) SSR del. Magdalena Kimel